

Ненаписанитѣ закони.

„Този е завѣтътъ, който ще имъ завѣщая слѣдъ онѣзи дни, казва Господъ: ще вложи законитѣ си въ сърцата имъ и ще ги напиша въ умоветѣ имъ“¹⁾

Този е най-важниятъ пасажъ въ тази глава и той е взетъ отъ друго мѣсто. „Ще вложи законитѣ си въ сърцата имъ, и ще ги напиша въ умоветѣ имъ“. Миналата бесѣда говорихъ за третѣ въведения въ съзнателния животъ. Сега, всѣка работа трѣбва да се извърши по извѣстни закони, по извѣстни правила. Азъ ще говоря на онѣзи, които сж ученици. Ако нѣкои отъ другитѣ не ме разбиратъ, азъ говоря само за ученици. Имайте прѣдъ видъ, че ще говоря само за необикновенитѣ нѣща. На елементарнитѣ работи: речено, казано, това било, онова било, ние тургаме кръстъ, Кръстъ, т. е. примиряваме се съ миналото. Миналото вземамъ като основа, настоящето — като условия, а бждещето — като цѣль. Вие ще кажете: „Какъ миналото може да бжде основа, настоящето — условия, а бждещето — цѣль?“ — Така е, т. е. източнитѣ народи казватъ: така е; а западнитѣ народи почватъ да го доказватъ; и, слѣдъ като го докажатъ, то все остава недоказано. Вземете всички трактати по философия, дѣто доказватъ, че има Господъ. Питамъ: колко хора сж се убѣдили съ доказаното? Когато азъ гледамъ на свѣтлината, трѣбва ли нѣкой ученъ да ми каже, че има свѣтлина? И безъ неговото доказателство азъ зная, че има свѣт-

¹⁾ Посл. къ Евреитѣ 10:16